

Μία βιβλική προσέγγιση ως προς το καθήκον της Εκκλησίας να παραμείνει κλειστή!

1 Σεπτεμβρίου 2020 από τον Θεοκλή Ραπτόπουλο

Φυσικά και ο τίτλος του άρθρου είναι αστείος... Όμως αντικατοπτρίζει την ουσία της κριτικής που δέχτηκε ο John MacArthur όταν διακήρυξε πως «Ο Χριστός, όχι ο Καίσαρας, είναι Επικεφαλής της Εκκλησίας» και σηματοδότησε την κανονική επαναλειτουργία της εκκλησίας που διακονεί παρά τους περιορισμούς της πολιτείας της Καλιφόρνιας των Η.Π.Α.. Και δεν ήταν μόνο ο John MacArthur που δέχτηκε τα πυρά όσων δεν συμφώνησαν με την κίνησή του αυτή και την επιχειρηματολογία του, αλλά μαζί με τον MacArthur κατηγορούνται όλοι όσοι επιθυμούν να συμμετέχουν στην ζωή της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού «όπως πρότερα», ελεύθερα χωρίς ασφυκτικούς περιορισμούς την περίοδο αυτής της αποκαλούμενης πανδημίας του κορονοϊού.

Παρακάτω σας παραθέτω μερικές από τις συγκαλυμμένες ή αποκάλυπτες βαριές κατηγορίες που βαρύνουν όποιον θέλει να συμμετέχει στην ζωή της τοπικής του εκκλησίας όπως γινόταν πάντα:

- «Η άποψή μου είναι ότι αυτό που διώκεται σήμερα δεν είναι η Εκκλησία του Χριστού από το κράτος, αλλά η ίδια η Λογική από εκείνους που υποστηρίζουν απόψεις σαν τον J.M.A.»
- «Από πλευράς πνευματικής αυτό είναι μια εγωιστική στάση ζωής, που αντιβαίνει όχι μόνο στο Χριστιανικό πνεύμα αλλά και στους στοιχειώδεις κανόνες της κοινωνικής συμβίωσης.»
- «Πολλές φορές δημιουργείται μια τόσο δυνατή σχέση αυτού που Διακονεί με την διακονία και το ποίμνιο, που δεν μπορούν χωρίς αυτό, με αποτέλεσμα να σύρονται κάτω από την επίδραση της στήρησης σε παράλογες ενέργειες ή απόψεις. Μπορούν να ασπασθούν τον αντικρατισμό ή να γίνουν συνωμοσιολόγοι.»
- «Ένα άτομο που επί χρόνια βρίσκεται σε ικανοποίηση ανάμεσα σε ένα ποίμνιο που τον αποδέχεται, ξαφνικά βρίσκεται έξω από αυτό για δικαιολογημένους ή αδικαιολόγητους λόγους. Τότε εμφανίζονται τα «στερητικά» που τον παροδηγούν σε παράλογες σκέψεις και μετά πράξεις.»

Αυτές είναι ορισμένες από τις απαξιώτικες και ενίοτε ειρωνικές εκφράσεις που στοχεύουν «αδελφούς εν Χριστώ» για την παραπάνω στάση και θέση τους όπως και τον John MacArthur. Εν ολίγοις να συνοψίσουμε, ότι χαρακτηρίζονται όλοι όσοι θέλουν να συμμετέχουν ελεύθερα και ενεργά στην ζωή της εκκλησίας του Ιησού Χριστού, ως άνθρωποι παράλογοι, ως τρελοί που έχουν το σύνδρομο του διωγμού, ως εγωιστές, ως αντίθετοι στο χριστιανικό πνεύμα, συρόμενοι από την στέρση της διακονία τους σε παράλογες ενέργειες και απόψεις αλλά και ως συνωμοσιολόγοι.

Αυτές όλες τις κατηγορίες τις λαμβάνουν και αυτοί όπως και εμείς ως απάντηση, επειδή φυσικά τολμήσαμε να αναδημοσιεύσουμε το προαναφερθέν άρθρο του John MacArthur στα ελληνικά (<http://www.apokalipsifiles.org/xristoskaikaisaras.html>). Αν και οι κατηγορίες αυτές εναντίον αδελφών είναι εξ' απαλών ονύχων φαινομενικά, ωστόσο εντάσσονται σε ένα γενικότερο πλαίσιο εκφοβισμού των χριστιανών (και όχι μόνο των χριστιανών) που παρατηρείται την εποχή που διανύουμε. Για αυτό τον λόγο και απέναντι σε αυτή την στάση του συστηματικού εκφοβισμού, καλούμαστε εμείς εν τέλη να απολογηθούμε στους υπόλοιπους χριστιανούς για τον πόθο μας να συμμετέχουμε ενεργά στην ζωή της Εκκλησίας ελεύθερα χωρίς περιορισμούς! Ας σημειωθεί βέβαια πως το γεγονός ότι ο John MacArthur στάθηκε απέναντι στο ζήτημα αυτό σωστά, δεν σημαίνει ότι κανείς έχει και την πλήρη ταύτιση ως προς τις απόψεις του γενικά. Εξάλλου δεν καλούμαστε να ταυτίσουμε τον εαυτό μας εκ προοιμίου με κανέναν άνθρωπο παρά μόνο με τον Κύριο Ιησού Χριστό και τον Λόγο Του.

Το «ότι μεγάλοι ιεροκήρυκες και ποιμένες εκκλησιών, μας εκπλήσσουν, πότε - πότε δυσάρεστα» όπως ειπώθηκε, αυτό ισχύει γενικά και θα μπορούσαμε και εμείς να το ισχυριστούμε για αυτούς που λένε κάτι τέτοιο μεμφόμενοι τον MacArthur. Θα προσθέταμε ότι η γενικότερη στάση των ποιμένων και των ηγετών των εκκλησιών επί του θέματος, έχει προκαλέσει ασύγκριτα μεγαλύτερη δυσάρεστη έκπληξη στο ποίμνιο απ' ότι η στάση του MacArthur ο οποίος είναι και μακριά από εμάς και φαινομενικά προς το παρόν η μειοψηφία. Επομένως, η όλη κατάσταση μοιάζει με το παιδάκι που φώναξε ξαφνικά το πασιφανές, ότι «ο βασιλιάς είναι γυμνός» και όλοι σοκαρίστηκαν! Μάλιστα οι περισσότεροι προσπαθούν να φιμώσουν «τα παιδάκια» που έχουν αντίθετη γνώμη από αυτούς για αυτά που συμβαίνουν ώστε να μην εκτεθούν λόγω της λάθος στάσης τους. Όλο αυτό μας θυμίζει έντονα το περιστατικό όπου επίσης κάποια παιδάκια δόξαζαν τον Χριστό στο ιερό και οι Ιερείς, που πρώτοι αυτοί έπρεπε να δοξάζουν τον Χριστό, έκαναν παρατήρηση στον Ιησού για αυτό που συνέβαινε. Η απάντηση του Ιησού μας στρέφει στον Λόγο του Θεού: “Και ο Ιησούς λέει σ' αυτούς: Ναι· ποτέ δεν διαβάσατε ότι: «Από στόμα νηπίων και από θηλαζόντων ετοιμάσες αίνεση»;" (Ματθαίος 21:16). Θα έπρεπε επομένως οι σημερινοί «ιερείς» με ή χωρίς εισαγωγικά, να μην αγανακτούν όταν βλέπουν τους πιστούς να δοξάζουν, να υμνούν και να λατρεύουν τον Χριστό ελεύθερα από την καρδιά τους, ομοθυμαδόν και με ένα στόμα (Ρωμαίους 15:6), αλλά μάλλον να ξανακοιτάξουν τον Λόγο του Θεού όπου σε πολλά σημεία επισημαίνει ότι η σύναξη των πιστών είναι αδιαπραγμάτευτη και επιτακτική όπως θα δούμε και παρακάτω.

Φυσικά λοιπόν και δέχτηκε επικρίσεις ο MacArthur για την στάση του αυτή, και καταρχάς από τους κόλπους του «Δημοκρατικού κόμματος» της Αμερικής που στηρίζεται επί το πλείστον από άθεους,

αριστερούς, τους antifa και το κίνημα φυσικά των ΛΟΑΤΚΙ που διαδηλώνουν από την άλλη, με έκτροπα πολλές φορές, σπάζοντας μαγαζιά, καταστρέφοντας περιουσίες και κάνοντας πλιάτσικο υπό το πρόσχημα ότι «η ζωή των μαύρων μετράει» “black life’s matter”. Αξίζει λοιπόν να σημειωθεί ότι αυτοί που δήθεν είναι υπέρ της προστασίας της δημόσιας υγείας, κατακρίνουν από την μία τον MacArthur και τις συνάξεις των εκκλησιών ενώ από την άλλη υποστηρίζουν μαζικές πολυπληθείς και ενίοτε βίαιες διαδηλώσεις. Αν θέλουν επομένως οι χριστιανοί ηγέτες να προσθέσουν την κριτική τους μαζί με τους προηγούμενους, από άλλη οπτική βεβαίως - βεβαίως, ας γνωρίζουν τουλάχιστον με ποιους ταυτίζονται ενάντια στην ελεύθερη σύναξη της εκκλησίας του Ιησού Χριστού. Συμπορεύονται λοιπόν στην επιχειρηματολογία τους, με όλους αυτούς που θεωρούν την εκκλησία κάτι αχρείαστο ή τουλάχιστον κάτι επουσιώδες και το βάζουν στην ίδια κλίμακα αξιών ή και ποιο κάτω από άλλες κοινωνικές συναθροίσεις και εκδηλώσεις.

Κατ’ αρχάς, ας δούμε τα εδάφια που μιλούν για την σύναξη της Εκκλησίας στην προς Εβραίους επιστολή: «μη εγκαταλείποντες τήν επισυναγωγήν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισίν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν» (Εβραίους 10:25). Προσέξτε, ότι στο αρχαίο κείμενο δεν χρησιμοποιείται το ρήμα αφήνω («μη αφήνοντας») όπως λέει στην μετάφραση, αλλά το ρήμα εγκαταλείπω – («μη εγκαταλείποντες»). Αυτό από μόνο του αποτελεί ρητή εντολή του Λόγου του Θεού που δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα στο γεγονός της σύναξης της Εκκλησίας. Η λέξη «εγκαταλείπω» μας φέρνει στο νου την «εγκατάλειψη σκοπιάς» στον στρατό, την «εγκατάλειψη βρέφους» από την μητέρα ή τους γονείς, την «εγκατάλειψη συζυγικής στέγης» από τον ή την σύζυγο και άλλα πολλά. Ο όρος είναι σχεδόν συνώνυμος με τον όρο «αποστασία» (Β’ Θεσσαλονικείς 2:3). Η εγκατάλειψη υποδηλώνει ότι αυτό που εγκαταλείφθηκε είναι ζωτικής σημασίας. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Δεν μπορείς να εγκαταλείψεις την επισυναγωγή σου στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού, πόσο μάλλον να σου γίνει συνήθεια. Δεν μας λέει ότι αν σου γίνει συνήθεια τότε είναι κακό. Λάθος και μεγάλη πλάνη να το πιστεύει αυτό κανείς. Η σύναξη της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού είναι το δεδομένο στην ζωή μας και αλλοίμονο αν καταντήσει να είναι μία συνήθεια.

Επιπλέον σε όλα αυτά, στην εκκλησία δεν πάμε μόνο για να ακούσουμε τον Λόγο του Θεού. Πάμε για να συναντήσουμε τους αδελφούς μας και να έχουμε κοινωνία μετ’ αλλήλων. Προσοχή! Κοινωνία και όχι επικοινωνία. Άλλο η κοινωνία και άλλο η επικοινωνία. Επικοινωνία είχαν και τότε οι πιστοί μέσω επιστολών και όχι μέσω του Youtube, του Facebook, του Viber, ή του Zoom. Είναι κακό η επικοινωνία θα ρωτήσει κανείς; Όχι, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι κοινωνία. Η κοινωνία προϋποθέτει φυσική παρουσία δίπλα στον άλλο. Η κοινωνία είναι που προσδιορίζει ότι μετέχεις της ίδιας ουσίας σε ένα συγκεκριμένο χώρο και χρόνο. Κοινωνούμε από τον ίδιο άρτο και όχι από διαφορετικούς όταν λαμβάνουμε μέρος στο δείπνο του Κυρίου. Κοινωνούμε όταν τρώμε μαζί π.χ. και όταν με το άγγιγμα, την αγκαλιά, το φιλί, το πραγματικό και όχι το ψηφιακό βλέμμα, συναναστρεφόμαστε και «κάνουμε παρέα» με τον αδερφό μας. Μόνο όταν είμαστε κοινωνοί μπορούμε από κοντά να παράσχουμε βοήθεια στον διπλανό μας όπως ο καλός Σαμαρείτης. Το «από μακριά και αγαπημένοι» δεν είναι εδάφιο της Βίβλου. Στην Βίβλο αντιθέτως, αναφέρεται το «μέγα χάσμα» μεταξύ του Λάζαρου και του πλουσίου που τους εμπόδιζε από το να στάξει ο πρώτος λίγο νερό στα χείλη του δεύτερου. Η κοινωνία είναι η πραγματική ζωή, ενώ η επικοινωνία είναι η ανάγκη της πραγματικής

ζωής, η ανάγκη για κοινωνία. Η Εκκλησία είναι το σώμα του Χριστού (Ρωμαίους 12:4-5 και Α΄ Κορινθίους 12:12-27). Δεν μπορεί το μέλος ενός σώματος να ζήσει εκτός σώματος. Ούτε για κάποιες στιγμές. Αυτονομούμενο ένα μέλος πεθαίνει, το σώμα όμως ακόμα και ανάπηρο εξακολουθεί να ζει. Κοινωνία λοιπόν είναι η συμβίωση επί καθημερινής βάσης ει δυνατόν, το οποίο δεν γίνεται εξ' αποστάσεως. Δεν θα κουράσω άλλο ώστε να καταδείξω το ότι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού μαζευόταν, ειδικά σε περιπτώσεις κρίσεων και κινδύνου ώστε να προσευχηθούν όλοι μαζί και όχι ο καθένας στο σπίτι του.

Τότε ο Θεός απαντούσε και έβλεπαν τις επεμβάσεις του ξαφνικά μπροστά τους και δεν πίστευαν στα μάτια τους (βλέπε απελευθέρωση Πέτρου από την φυλακή Πράξεις κεφ. 12).

Ναι αλλά... «αν ένα κτίριο π.χ. είναι στατικά ανεπαρκές», «αν στην αίθουσα μιας εκκλησίας παρουσιασθεί μια μολυσματική μεταδοτική ασθένεια», «αν γίνει σεισμός και το κτίριο χαρακτηριστεί «κόκκινο», «αν γίνεται κατακλυσμός», «αν γίνεται βομβαρδισμός»... κ.ο.κ. Τα παραδείγματα που αναφέρονται περί ακατάλληλων αιθουσών λόγω σεισμού, ή στατικής επάρκειας, «μολυσμένης» αίθουσας κ.τ.λ. είναι εντελώς ανεδαφικά καθώς η εκκλησία του Χριστού δεν είναι το κτίριο αλλά οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι μαζεύονται σε κτίρια ή και στην ύπαιθρο για την ανάγκη που έχουν στο να λατρέψουν όλοι μαζί τον Κύριο Ιησού Χριστό. Και Ναι! Πολλές φορές η Εκκλησία του Ιησού Χριστού μαζεύτηκε και μαζευόταν συνεχώς στο παρελθόν αλλά και μέχρι πρόσφατα, σε μέρη όπου δεν ήταν τα «ιδανικά» από πλευράς ασφάλειας και ενώ το κράτος αδιαφορούσε για αυτό. Μαζεύονταν σε κατακόμβες, κάτω από μνήματα, σε ετοιμόρροπα κτίρια, σε αίθουσες ή σπίτια που ο ένας ήταν πάνω στον άλλο ή σε αίθουσες που τουρτούριζαν από το κρύο, ή ψηλάφιζαν το σκοτάδι. Ναι, σε αυτές και σε ακόμα χειρότερες συνθήκες συναθροίστηκαν οι πιστοί ανά τους αιώνες αψηφώντας πολύ χειρότερους κινδύνους από αυτόν του κορονοϊού και της μόλυνσης. Εκεί ο Θεός όμως τους ευλογούσε και τους προστάτευε και η Εκκλησία Του μέσα σε αυτές τις κακουχίες αύξανε παρ' όλους τους κινδύνους. Εκεί τα παιδιά του Θεού, οι αληθινοί μαθητές του Ιησού Χριστού έβλεπαν το δυνατό χέρι του Θεού να τους προστατεύει και να τους σώζει καθώς ήταν αποφασισμένοι μέχρι τέλους να Τον ακολουθήσουν. Ακόμα και αν οι φόβοι τους και οι κίνδυνοι αυτοί λάμβαναν χώρα, τότε, ακόμα και μέχρι τον θάνατο, υμνούσαν και δόξαζαν τον Θεό που τους αξίωσε να τον λατρεύουν μέχρι το τέλος της ζωής τους.

Τα χαλάζια, το κρύο, οι βροχοπτώσεις, τα χιόνια και ο πάγος, το καύμα του ήλιου, η μεγάλη απόσταση και οι κίνδυνοι στον δρόμο, δεν σταμάτησαν τους πιστούς από το να συνέρχονται όλοι μαζί! Πού ήταν τότε η «πολιτική προστασία» να τους προστατέψει και να τους απαγορεύσει την έξοδο από το σπίτι τους; Θα σας πω που ήταν... ήταν πολλές φορές στην γωνία και τους περίμενε να τους συλλάβει, να τους κακοποιήσει ή να τους εξοντώσει γιατί λάτρευαν τον Κύριο Ιησού Χριστό! Δηλαδή εκτός όλων των άλλων κινδύνων, είχαν και το κράτος από την άλλη στο να τους «την έχει στημένη». Στους βομβαρδισμούς του 1940 στην Μ. Βρετανία και ενώ οι βόμβες των Γερμανών έπεφταν βροχή στο Λονδίνο, ένας πάστορας ο Μάρτιν Λόιντ Τζόουνς συνέχισε με θάρρος το κήρυγμα του ευαγγελίου στην αίθουσα της εκκλησίας που υπηρετούσε και έμεινε στην ιστορία για την ηρωική του αυτή στάση. Βλέπετε τότε δεν είχε το Zoom ώστε να μαζεύει το ποίμνιο διαδικτυακά, ούτε αποφάσισε να κάνει κηρύγματα δια επιστολών αντικαθιστώντας

την σύναξη της εκκλησίας. Οι ποιμένες δεν χρειάζεται να έχουν τις γνώσεις ειδικών περί της «ασφάλειας του χώρου», γιατί πολύ απλά έχουν την γνώση για το πού θα καταφύγουμε ώστε να έχουμε την απόλυτη ασφάλεια ψυχής και σώματος και αυτό το καταφύγιο λέγεται Ιησούς Χριστός και βρίσκεται μαζί με την εκκλησία Του! «Επειδή, όπου είναι δύο ή τρεις συγκεντρωμένοι στο όνομά μου, εκεί είμαι εγώ ανάμεσά τους». (Ματθαίος 18:20)

Την απειλή λοιπόν και την πνευματική τρομοκρατία θα πρέπει να την αναζητήσουν αυτοί που κατηγορούν τον MacArthur και τους υπόλοιπους πιστούς για κάτι τέτοιο, στον καθρέπτη τους. Όπως είπε ο ίδιος ο Χριστός: «Αλλοίμονο σε σας τους νομικούς, επειδή αφαιρέσατε το κλειδί της γνώσης· εσείς δεν μπήκατε μέσα, και τους εισερχόμενους τους εμποδίσατε» (Λουκάς 11:52). Το κλειδί της γνώσης λοιπόν, που ισχυρίζονται ότι το κατέχουν οι ειδικοί για την ζωή μας και το καλό μας, είναι μάλλον αυτό που σήμερα πρακτικά και ουσιαστικά μας κλείνει την πόρτα στο να λατρεύουμε οι πιστοί ελεύθερα τον Κύριο Ιησού Χριστό. Μάλιστα είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα από την εκκλησία της Λαοδικείας όπου ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός λέει: «Πρόσεξε, στέκομαι στη θύρα και κρούω· αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου, και ανοίξει τη θύρα, θα μπω μέσα σ' αυτόν, και θα δειπνήσω μαζί του κι αυτός μαζί μου» (Αποκάλυψη 3:20). Το χωρίο αυτό χρησιμοποιείται πολλές φορές για να ευαγγελιστούν άνθρωποι που δεν είναι του Χριστού. Και όμως, εδώ ο Χριστός μιλάει στην εκκλησία Του και μάλιστα στην εκκλησία της Λαοδικείας που πολλοί την ταυτίζουν με την εκκλησία των τελευταίων ημερών που διανύουμε!

«Δεν δεσμεύτηκε ο Λόγος του Θεού, ανακαλύψαμε το Zoom!»! Πόσο αστεία ακούγεται η ξαφνική ανακάλυψη της ευκολίας που μας παρέχει η τεχνολογία και οι πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης που μέχρι πρόσφατα φοβόντουσαν ή σνόμπαραν αυτοί που σήμερα τις επαινούν! Ο Λόγος του Θεού κηρύττεται χρόνια τώρα μέσω του διαδικτύου σε όλον τον κόσμο αγαπητοί φίλοι, απλά ορισμένοι σήμερα αναγκάστηκαν και βρήκαν την μοναδική αυτή διέξοδο να κηρύξουν την ώρα που άλλοι την σύστηναν και την προωθούσαν στο πρόσφατο παρελθόν. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο John MacArthur ξεκίνησε βασικά την διακονία του με ραδιοφωνικά προγράμματα και κασέτες με ηχογραφημένα κηρύγματα του πίσω την δεκαετία του 60'! Ήταν από τους πρωτοπόρους στον τομέα αυτό αλλά ποτέ δεν αντικατέστησε την έννοια της εκκλησίας με όλα αυτά, μάλιστα όλα αυτά έγιναν εργαλεία στο έργο του Θεού και έφεραν ουσιαστικά το αποτέλεσμα της πολυπληθούς εκκλησίας Grace Community που έχει ιεραποστολές σε όλο τον κόσμο και έχει βοηθήσει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους στο να γνωρίσουν τον Χριστό! Αν κάποιος λοιπόν έρχεται να πει ότι αυτή είναι η διέξοδος που δεν δεσμεύει τον Λόγο του Θεού γελάει τον εαυτό του. Ο Λόγος του Θεού δεν δεσμεύεται, όχι επειδή υπάρχει το Zoom και όλα τα υπόλοιπα, αλλά επειδή οι πιστοί δίνουν την μαρτυρία τους κάτω από αντίξοες συνθήκες υπό διωγμό και αμφισβήτηση. Αυτό ουσιαστικά λέει και ο Απ. Παύλος καθώς αναφέρεται σε αυτήν την προσπάθεια δέσμευσης του Λόγου του Θεού από κάποιους ενάντιους. Άρα όποιος υποστηρίζει ότι ο Λόγος του Θεού δεν δεσμεύεται, παραδέχεται ακούσια ότι υπάρχει προσπάθεια δέσμευσης! Ωστόσο να επισημάνουμε ότι ακόμα και στο διαδίκτυο επιχειρείται συστηματική φίμωση και από τους ονομαζόμενους BigTech (Google, Facebook κ.α.) και τις βασικές πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης όταν κανείς χαρακτηριστεί ως «ρήτορας μίσους». Όσοι μιλάνε και λένε πράγματα

που ενοχλούν την «ηθική» της σημερινής κοινωνίας, και φιμώνονται και διώκονται και παραγκωνίζονται. Αυτή η πραγματικότητα είχε επισημανθεί αρκετές φορές παλαιότερα (δείτε ντοκιμαντέρ «Η αποδόμηση του φυσιολογικού (4^ο μέρος) - Φίμωση – Διωγμός» του Αποκαλipsis WebTV), αλλά σήμερα τείνει να γίνει ένα καθεστώς βγαλμένο από τα μυθιστορήματα του Όργουελ.

Ο John MacArthur αναφέρει χαρακτηριστικά: «Όταν το κράτος απαγορεύει την υμνωδία την ώρα της συνάθροισης, προσπαθούν να επιβάλλουν τους ανθρώπους σε έναν περιορισμό, ο οποίος καθιστά αδύνατο για τους πιστούς του Θεού το να υπακούσουν στο Εφεσίου 5:19 και Κολοσσαείς 3:16. Όταν το κράτος διατάζει την «τήρηση των αποστάσεων», επιβάλλεται ένας περιορισμός που καθιστά αδύνατη την κοινωνία μεταξύ των πιστών». Ναι, αλλά «το επιβάλλουν οι συνθήκες» θα πει κανείς. Α, μάλιστα! Όταν το κράτος απαγορεύει ρητά τον τρόπο λειτουργίας και λατρείας της εκκλησίας του Ιησού Χριστού και όταν πλέον δεν μπορούμε να μην παραδεχθούμε ότι είναι ξεκάθαρα κάτι αντιβιβλικό, τότε το επιχείρημά μας είναι ότι δεν το επιτρέπουν οι συνθήκες!!! Τί φοβερή λογική αυτή. Μονά ζυγά δικά μας. Ας παραδεχθούμε από την αρχή ότι λόγω των συνθηκών δεν συναθροίζομαστε και ας μιλήσουμε επ' αυτής της βάσης και όχι επί του επιχειρήματος ότι δεν θα πάμε κόντρα στους νόμους του κράτους. Αλλά όποτε καταλήγουμε σε λογικό αδιέξοδο με τα παραπάνω επιχειρήματα το γυρνάμε και λέμε για τις «συνθήκες». Εμμέσως λοιπόν πλην σαφώς παραδέχεται κανείς ότι στο σημείο αυτό ο MacArthur έχει δίκιο που φέρνει ως παράδειγμα την υμνωδία και τις άλλες λειτουργίες της εκκλησίας που απαγορεύονται από την πολιτεία και είναι κάτι που εναντιώνεται στον Λόγο του Θεού, αλλά αντιτάσσει το επιχείρημα ότι οι συνθήκες είναι αυτές τελικά που μας υποχρεώνουν να μην κάνουμε το θέλημα του Θεού και αυτό που μας λέει ο Λόγος του Θεού!

Δεν θα μας έφταναν 10 σελίδες ώστε να αναφέραμε εδώ όλα τα χωρία της βίβλου που καθιστούν την αίνεση του Θεού απαραίτητη στοιχείο της ζωής μας, πάντοτε σε κάθε καιρό, αλλά ιδιαιτέρως σε δύσκολες στιγμές και καταστάσεις όπως αυτή που βιώνουμε. Θα αναφέρουμε ορισμένα όμως εδάφια, ώστε να γίνει ξεκάθαρο το ότι είναι «παντός συνθηκών».

Ψαλμός 30:12 για να ψαλμωδεί σε σένα η δόξα μου, και να μη σιωπά. Κύριε, ο Θεός μου, θα σε υμνώ στον αιώνα.

Ψαλμός 34:1 ΘΑ ευλογώ τον Κύριο σε κάθε στιγμή· η αίνεσή του θα είναι πάντοτε στο στόμα μου.

Ψαλμός 35:18 Εγώ θα σε υμνώ μέσα σε μεγάλη σύναξη· ανάμεσα σε πολυάριθμο λαό θα σε υμνώ.

Ψαλμός 71:6 Σε σένα επιστηρίχθηκα από την κοιλιά τής μητέρας μου· εσύ είσαι η σκέπη μου από τα σπλάχνα τής μητέρας μου· ο ύμνος μου θα είναι πάντοτε σε σένα.

Ψαλμός 84:4 Μακάριοι εκείνοι που κατοικούν στον οίκον σου· θα σε αινούν πάντοτε.

Είναι άξιο απορίας επίσης πως «οι υπέρμαχοι» της διαχρονικότητας και του ότι ισχύει η Γραφή σε κάθε περίπτωση και περίπτωση, σήμερα με μία «μονοκοντυλιά» βγάζουν τον Λόγο του Θεού ανεφάρμοστο και ανέφικτο ως προς στο να τον υπακούσουν. Χρειάζεται άραγε να επιχειρηματολογήσουμε ως προς το ότι ισχύει ο Λόγος του Θεού ανεξαρτήτως των περιστάσεων και των καταστάσεων στο περιβάλλον μας όταν

μάλιστα αυτό έχει να κάνει καθαρά με την λατρεία μας προς Αυτόν; Είναι δυνατόν «να βάλουμε στο ψυγείο» επ' αόριστον βασικές λειτουργίες και διαχρονικές πρακτικές της εκκλησίας του Ιησού Χριστού λόγω των συνθηκών; Μάλιστα, στις δύσκολες συνθήκες φαίνεται πόσο είμαστε διατεθειμένοι πραγματικά και ειλικρινά να λατρέψουμε τον Κύριο όπως και πριν, που όλα ήταν άνετα και βολικά. Ο διάβολος είπε στον Θεό για τον Ιώβ: (Ιώβ 2:4) «Δέρμα για δέρμα, και όλα όσα έχει ο άνθρωπος θα τα δώσει για τη ζωή του· εντούτοις, άπλωσε το χέρι σου, και άγγιξε τα κόκαλά του, και τη σάρκα του, για να δεις αν δεν σε βλασφημήσει κατά πρόσωπο». Και σήμερα βλάπτεται η φήμη (βλασφημία) του Θεού, καθώς άπαντες λένε «υγεία πάνω απ' όλα». Πάνω από τον Θεό και την λατρεία Του, πάνω από την εκκλησία Του πάνω από τον Λόγο Του!

Το θέμα δεν είναι επουσιώδες αλλά μάλλον αγγίζουμε την καρδιά του ζητήματος. Ο ίδιος διάβολος όπως και τότε στον δίκαιο Ιώβ, κατόπιν της άδειας του Θεού, έρχεται «να αγγίξει την σάρκα μας» με έναν κορονοϊό για να δει τις αντιδράσεις μας και την στάση μας απέναντι στον Κύριο. Βέβαια σε πολλούς από εμάς δεν πειράχτηκε ακόμα το σώμα μας, δεν αρρωστήσαμε, και ίσως όταν αρρωστήσουμε να κάνουμε όλα όσα λέμε «γαργάρα»!!! Ο Λόγος του Κυρίου όμως μένει στον αιώνα! Ο σημερινός άνθρωπος που νομίζει ότι τα ξέρει όλα και τα γνωρίζει όλα, στέκεται αλαζονικά μπροστά στον Θεό θεωρώντας ότι τα πάντα περνάνε από το χέρι του και δεν Τον χρειάζεται για να ξεφύγει από αυτήν την κατάσταση. Δεν είμαστε δίκαιοι όπως ο Ιώβ, μάλλον καλοπερασάκηδες είμασταν μέχρι σήμερα, αλλά τώρα που δοκιμαστήκαμε καλούμαστε να ανατρέξουμε στην απάντηση του Θεού στο τέλος του βιβλίου του Ιώβ: (Ιώβ 40:7) «Ζώσε, τώρα, την οσφύ σου ως άνδρας· εγώ θα σε ρωτήσω, και πες μου: Θα αναιρέσεις, άραγε, την κρίση μου; Θα με καταδικάσεις, για να δικαιωθείς;». Η αναίρεση του Λόγου του Θεού ανάλογα με τις περιστάσεις ώστε να δικαιώσουμε τον εαυτό μας είναι πλάνη.

Πολλοί αναφέρονται στον τραγικό απολογισμό θυμάτων από/με κορονοϊό στις ΗΠΑ και στην Καλιφόρνια όπου βρίσκεται ο MacArthur και η εκκλησία Grace Community. Είναι πλέον καθημερινή συνήθεια και τακτική των ΜΜΕ που διασπείρουν τον πανικό αναφερόμενοι στα θύματα της πανδημίας. Η πραγματικότητα όμως είναι αντίθετη από αυτή που μας παρουσιάζεται τελικά ως το τραγικότερο γεγονός όλων των ώσεων που πέρασαν από τον πλανήτη γη! Οι υπερβολικές και εκφοβιστικές προβλέψεις ήταν μάλιστα αυτές που και τον MacArthur τον οδήγησαν μαζί με τους συμπρεσβυτέρους του να αναστείλουν την λειτουργία της εκκλησίας τους προσωρινά όπως και ο ίδιος εξηγεί. Σίγουρα μία πρώτη αντίδραση θα πρέπει να είναι η αυτοσυγκράτηση και όχι ο πανικός ή η αδιαφορία. Από κει και πέρα όμως η εκκλησία του Ιησού Χριστού πρέπει να δώσει ξεκάθαρα το μήνυμα ζώντας το, αλλά και διακηρύσσοντάς το: Ρωμ. 14:8 «Επειδή, και αν ζούμε, για τον Κύριο ζούμε· και αν πεθαίνουμε, για τον Κύριο πεθαίνουμε. Και αν, λοιπόν, ζούμε, και αν πεθαίνουμε, του Κυρίου είμαστε.»

«Βρε δεν υπάρχει διωγμός σου λέω!» Απάντηση: (Β' Τιμοθέου 3:12) «Και, μάλιστα, όλοι όσοι θέλουν να ζουν με τρόπο ευσεβή εν Χριστώ Ιησού, θα διωχθούν.» Βασική αρχή και δεδομένος κανόνας που δυστυχώς αποσιωπάται. Η εκκλησία του Ιησού Χριστού διώκεται σε κάθε καιρό και με πολλές αφορμές. Ναι, ίσως όχι στην ίδια ένταση κάθε φορά και ούτε με τον ίδιο τρόπο. Αλλά ο ύπουλος διωγμός της

ελευθερίας της πίστης και της ελευθερίας της άσκησης των λατρευτικών συλλογικών πρακτικών είναι ο πιο αποτελεσματικός μάλλον, για τον σατανά. Ο πιστός που δεν έχει καταλάβει ότι υπάρχει διωγμός, είναι μάλλον γιατί έχει συμβιβαστεί με τον κόσμο, «τα έχει κάνει πλακάκια» όπως λέγεται και γι' αυτό δεν έχει προβλήματα. Μάλιστα αυτό έλεγαν και υποστήριζαν πολλοί που σήμερα λένε το αντίθετο! Σήμερα λοιπόν αν «κάτσεις στα αυγά σου», ναι, δεν θα διωχθείς. Αν όμως ζήσεις με σεβασμό στον Λόγο του Θεού, σε αυτό που σου λέει ο Χριστός, τότε και θα σε φιμώσουν και θα σε εμποδίσουν και θα σε διαβάλουν και θα πληρώσεις οικονομικά το τίμημα του να θέλεις να κάνεις το θέλημα του Θεού.

Εδώ τίθεται το εξής λογικοφανές επιχείρημα: «Μα, δεν βλέπεις ότι κλείσανε και τις συναυλίες και τα καρναβάλια και όχι μόνο τις εκκλησίες;». Βέβαια, και μόνο που κάποιος βάζει στο ίδιο επίπεδο την εκκλησία με το καρναβάλι ή το ποδόσφαιρο, είναι ένα στοιχείο υποτίμησης και ευτελισμού της σημασίας της εκκλησίας του Ιησού Χριστού και ουσιαστικά αποτελεί ένα στοιχείο διωγμού (εξευτελισμός και εξίσωση με το ευτελές). Όμως παρατηρούμε ότι ύπουλα μεν συγκαλυμμένα δε, μέσα στην Βίβλο αναφέρεται πολλές φορές ότι ο διάβολος θέλησε να εξοντώσει τους ήρωες της πίστεως, δημιουργώντας «γενικούς κανόνες διωγμού», αλλά στην ουσία στοχοποιούσε τα παιδιά του Θεού. Έτσι δεν έγινε και με τον Δανιήλ; Η απαγόρευση για λατρεία και προσευχή που δόθηκε τότε (και μάλιστα εν αγνοία του βασιλιά) δεν ήταν μόνο για τον Δανιήλ, αλλά για όλους. Μόνο όμως ο Δανιήλ, απ' ότι φαίνεται συνέχιζε να λατρεύει κανονικά τον Θεό του και να προσεύχεται σε Αυτόν όπως πριν! Ο Δανιήλ όμως στοχοποιήθηκε και ρίχτηκε στον λάκκο των λεόντων. Μα το ίδιο δεν συμβαίνει και σήμερα; Η εκκλησία του Ιησού Χριστού στοχοποιείται και από τα ΜΜΕ και από τους ίδιους τους Χριστιανούς. Βιώσαμε τον εκφοβισμό τις ημέρες του Πάσχα και πριν, αλλά και αργότερα ως προς την προσέλευση των πιστών στις εκκλησίες. Κυκλοφόρησαν οι ψευδείς φήμες περί προστίμων σε εκκλησίες του κύκλου μας και περί θυμάτων επειδή δεν τηρήθηκαν τα μέτρα προστασίας (άλλο που και εκεί που τηρήθηκαν έγιναν μολύνσεις όπως ήταν και είναι φυσικό).

Το άλλο κραυγαλέο παράδειγμα μέσα από την βίβλο είναι η εξόντωση των νηπίων της Βηθλεέμ από τον Ηρώδη με στόχο το βρέφος Ιησού. Ποιος ήταν ο βρεφοκτόνος; Μήπως ήταν ο κυβερνήτης εκείνης της εποχής και της περιοχής; Στόχευε τα υπόλοιπα βρέφη που τελικά θανατωθήκαν ή τον Χριστό; Φυσικά και στόχευε τον Χριστό. Εν κατακλείδι, σήμερα εν αγνοία ή εν γνώση των κυβερνώντων ανά τον κόσμο και πάλι στοχοποιείται ο Χριστός και η πίστη σε αυτόν. Η πανδημία αυτή, είναι μία καλή αφορμή ώστε ο διάβολος να την χρησιμοποιήσει για αυτόν τον σκοπό, ύπουλα και όπως φαίνεται πολύ αποτελεσματικά.

Ο διωγμός της εκκλησίας ανά τους αιώνες δεν έγινε μόνο επειδήμίλαγαν ή κήρυτταν στο όνομα του Ιησού Χριστού. Οι κυβερνώντες όπως π.χ. ο Νέρωνας που κατηγορήσε τους χριστιανούς ότι ήταν υπεύθυνοι για την πυρκαγιά που έκαψε την Ρώμη και με την αφορμή αυτή ξεκίνησε νέο κύκλο διωγμών. Το προηγούμενο παράδειγμα βέβαια θυμίζει πολύ την ρήση ενός πολιτικού κατά την έναρξη της πανδημίας όπου ισχυρίστηκε πως «τον κορονοϊό τον έφεραν οι χριστιανοί και οι πλούσιοι!» Άλλες φορές οι χριστιανοί διώχθηκαν μαζί με άλλους πιστούς άλλων θρησκειών ή μαζί με άλλες κοινωνικές ομάδες και πολιτικά κόμματα όπως έγινε επί κουμμουνισμού και ναζισμού. Τί, τότε οι πιστοί που έλιωναν στις φυλακές ή εκτελούντο δεν διώκονταν επειδή δίωκαν και άλλους μαζί με αυτούς; Όχι βέβαια, αλλά ο διάβολος την

αληθινή εκκλησία του Ιησού Χριστού την διώκει σε κάθε περίπτωση, σε κάθε περίπτωση και με διάφορες αφορμές, ασχέτως αν παίρνει «η μάχαιρα» και άλλους μαζί.

Το πιο αισχρό βέβαια του όλου ζητήματος, όπως ήδη επισημάνθηκε στην αρχή, είναι ότι οι άνθρωποι που θέλουν να συναθροίζονται ελεύθερα στο όνομα του Ιησού Χριστού, χαρακτηρίζονται εν κατακλείδι ως ανήθικοι, χωρίς αγάπη για τον συνάνθρωπό τους, παράλογοι, αλλά και ψυχικά ασθενείς με διάφορα σύνδρομα όπως π.χ. ότι δήθεν διώκονται ή το σύνδρομο της ηρωοποίησης, ή το ότι μέσα από την κατάσταση αυτή επιδιώκουν την ανάδειξη και την προβολή. Σε αυτό το σημείο λοιπόν καλούμαστε οι υπόλοιποι να στηρίξουμε τις ψυχές των ανθρώπων αυτών που από την μία βάλονται από την επίθεση του πονηρού από τον κόσμο και από την άλλη ακούνε την φαρισαϊκή κατηγορία «έχει δαιμόνιο και είναι τρελός» όπως κατηγορήσαν και τον Ιησού Χριστό (Ιωάννης 10:20). Μάλιστα τον Χριστό τον κατηγορήσαν ότι ήταν δαιμονισμένος γιατί είχε και αυτός το σύνδρομο της καταδίωξης, λέγοντάς του: Ιωάννης 7:20 «Έχεις δαιμόνιο. Ποιος ζητάει να σε θανατώσει;».

Ο κάθε χριστιανός ανά τους αιώνες έτσι και σήμερα έχει να αντιμετωπίσει τις ίδιες προκλήσεις. Χτυπιέται και από τον κόσμο (κράτος, κοινωνία, συγγενείς, φίλους, εργασία, εκπαίδευση κ.α.) αλλά και από την θρησκεία ή την θρησκευτική εξουσία. Μην αποθαρρύνεστε, αυτό είναι το περιεχόμενο του Σταυρού του Χριστού! Ευχαριστούμε λοιπόν τον Θεό όταν μας δίνει ευκαιρίες να τον δοξάζουμε με την ζωή μας και την στάση μας κουβαλώντας τον Σταυρό που και ο ίδιος ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός πήρε πριν από εμάς. Από αυτόν τον Σταυρό θα θελήσουν να μας «κατεβάσουν» πολλοί κακοθηλητές ή καλοπροαίρετοι. Θυμάστε τον Πέτρο που είπε στον Χριστό: «Κύριε, γίνε ευμενής στον εαυτό σου· δεν θα γίνει αυτό σε σένα.» (Ματθαίος 16:22). Το καλό του ήθελε ο κακομοίρης ο Πέτρος. Μάλιστα σε αντίστοιχη περικοπή στο ευαγγέλιο του Μάρκου (Μάρκος 8:32) μας αναφέρει ότι ο Πέτρος κατ' ιδίαν τον επιτιμούσε! Η απάντηση του Ιησού ήταν και είναι μέχρι σήμερα αλλά και για σήμερα καταγιστική: «Πήγαινε πίσω μου, σατανά, μου είσαι σκάνδαλο· επειδή, δεν φρονείς τα πράγματα του Θεού, αλλά εκείνα των ανθρώπων». Δεν θα τολμούσαμε εμείς να πούμε κάτι τέτοιο σε αυτούς που μας προκαλούν και μας προσκαλούν να «γίνουμε ευμενείς με το εαυτό μας», αλλά τουλάχιστον ας κατανοήσουμε την σοβαρότητα και την ζωτικότητα του ζητήματος αυτού, που έχει «σταυρό», τον Σταυρό του Χριστού. Τώρα αν κανείς ξαναρχίσει να επιχειρηματολογεί ότι δήθεν «δεν είναι ο σταυρός αυτός του Χριστού αλλά τον δημιουργείς μόνος σου έχοντας αυτοκτονικές τάσεις», τότε θα τον παραπέμψω ξανά παραπάνω στα περί του διωγμού καθώς αναμασιέται το ίδιο σκεπτικό.

Ερχόμαστε όμως στο ζήτημα της αγάπης προς τον πλησίον. Ναι καλά ακούσατε: ΠΛΗΣΙΟΝ. «Πλησίον» όμως στις μέρες μας δεν γίνεται. Αν ο πλησίον σου είχε κοροννοϊό θα έπρεπε να φύγεις τρέχοντας και «να περάσεις από την άλλη πλευρά του δρόμου», όπως έκανε ο λευίτης και ο ιερέας της παραβολής. Άρα για ποιόν πλησίον μιλάμε; Για τον «πλησίον» που δεν μας επιτρέπεται να τον πλησιάσουμε και δεν μπορούμε να είμαστε πλησίον του; Τραγικά παράλογο και ουτοπικό να παίρνει κανείς αυτήν την παραβολή και να καλείται να την εφαρμόσει σήμερα. Σήμερα τον «πλησίον» τον έχει αναλάβει η ιατρική, η επιστήμη και η πολιτεία. Εσύ κάτσε απλά και παρακολούθα την εξέλιξη. «Ναι, δεν μπορείς να βοηθήσεις τον πλησίον», θα πει κανείς, «παραμόνο αν δράσεις συλλογικά και εάν δεν διασπείρεις τον ιό». Η μη

διασπορά του ιού είναι η αγάπη προς τον πλησίον επομένως; Όμως πάλι αυτό δεν έχει να κάνει με το νόημα της παραβολής του καλού Σαμαρείτη. Ο πλησίον είναι αυτός που βρίσκεται σε μία δεινή θέση και είναι χτυπημένος ήδη. Δεν είναι αυτός που είναι καλά και έχει πιθανότητα να κολλήσει ένα ιό από εσένα ή από το περιβάλλον του. Ο πλησίον είναι ο άγνωστος και μάλιστα ο πιθανός εχθρός που βρίσκεται σε ανάγκη και εσύ τρέχεις κοντά του να τον βοηθήσεις. Βρίσκεται ήδη επομένως σε πρόβλημα και εσύ τον βοηθάς να βγει από εκεί. «Ναι, αλλά αν το πρόβλημα το δημιουργείς εσύ διασπείροντας τον ιό εν αγνοία σου»; Αυτό είναι άλλο ζήτημα και ένας άλλος προβληματισμός που έχει να κάνει με το ότι δεν θέλω να κάνω κακό στον διπλανό μου. Δεν θέλω να τον βλάψω είτε εν αγνοία μου πόσο μάλλον εν γνώση μου. Και φυσικά δεν μιλάμε για το «εν γνώση» καθώς σε κάθε ασθένεια και σε κάθε περίπτωση ο άρρωστος απομονωνόταν από τους υγιείς μέχρι να θεραπευθεί ή όχι.

Εδώ λοιπόν είναι το πρόβλημα της σημερινής εποχής στην αντιμετώπιση αυτής της πανδημίας. Ο άνθρωπος θεωρεί ότι μπορεί να σταματήσει την διασπορά του ιού θεωρώντας τους πάντες εν δυνάμει φορείς! Μας το είπαν ξεκάθαρα και οι επιστήμονες – εκπρόσωποι των κυβερνήσεων, ότι πρέπει να λειτουργούμε όλοι μας, σαν να έχουμε τον ιό και είμαστε φορείς. Άραγε υπάρχει λύση και σωτηρία στο πρόβλημα; Ο σημερινός άνθρωπος εκτιμά ότι έχει καταφέρει με την τεχνολογία και την επιστήμη να πετύχει το υψηλότερο επίπεδο ευημερίας ενώ φυσικά από την άλλη δεν μπορεί να περιορίσει έναν ιό «τόσο δα μικρό». Αυτό απόδειξε και αποδεικνύει το πείραμα του γενικού lockdown και «των κοινωνικών αποστάσεων». Ο ιός διασπείρεται και σε χώρες που επέβαλαν δρακόντεια μέτρα όπως και η Ελλάδα, αλλά και στην Ελλάδα ακόμα, ενώ αρχικά είχαμε λίγα κρούσματα και θανάτους, κάποια στιγμή που ανοίξαμε την πόρτα μας και από ανάγκη βγήκαμε έξω ο ιός μας βρήκε ή θα μας βρει. Η επιχειρηματολογία βέβαια για την κατάρρευση των υγειονομικών συστημάτων κ.ο.κ. πάει και έρχεται αλλά αυτό είναι άξιο απορίας πως απασχολεί τις ανεπτυγμένες χώρες που έχουν υγειονομική περίθαλψη και όχι π.χ. την Ινδία και την Ουγκάντα που δεν είναι και τόσο καλυμμένες υγειονομικά. Θέλω να πω ότι οι άνθρωποι δεν καλύπτονταν υγειονομικά έτσι και αλλιώς χρόνια ολόκληρα και στην πατρίδα μας και πέθαιναν στα ράντζα, από άλλες αιτίες, αλλά ξαφνικά θυμηθήκαμε ότι στην συγκεκριμένη ίωση θα υπάρξει πρόβλημα. Όλα τα παραπάνω καταδεικνύουν την αδυναμία του ανθρώπου και όχι την δύναμή του ή την ικανότητά του να αντιμετωπίσει την εξάπλωση του ιού. Μπροστά λοιπόν σε αυτή την αδυναμία, ο άνθρωπος καταφεύγει σε παράλογες λύσεις πανικού. Οι άνθρωποι μας πληροφορεί η Βίβλος ότι κάποια μέρα προ της δεύτερης έλευσης του Χριστού θα αντιδράσουν ως εξής: Αποκάλυψη 6:15-16 «και οι βασιλιάδες τής γης, και οι μεγιστάνες, και οι πλούσιοι, και οι χιλιάρχοι, και οι δυνατοί, και κάθε δούλος, και κάθε ελεύθερος, έκρυψαν τον εαυτό τους στα σπήλαια και στις πέτρες των βουνών, και λένε προς τα βουνά και προς τις πέτρες: Πέστε επάνω μας, και κρύψτε μας από το πρόσωπο εκείνου που κάθεται επάνω στον θρόνο, και από την οργή τού Αρνίου». Μήπως θα πετύχουν κάτι με αυτό; Μήπως θα γλυτώσουν από τα επερχόμενα δεινά; Έτσι νομίζουν και αυτό επιδιώκουν. Το ίδιο πιστεύουν ότι μπορούν να κάνουν και στο περιβάλλον και στο κλίμα της γης καθώς αλλάζει. Είναι ακριβώς η ίδια νοοτροπία και φιλοσοφία που τους οδηγεί σε αυτές τις αντιδράσεις και αποφάσεις. Μάλιστα οι ίδιοι οι λοιμωξιολόγοι και ειδικοί των κυβερνήσεων παρατηρούμε ότι συσχετίζουν και βάζουν στο «ίδιο καλάθι» αυτά τα δύο ζητήματα που μοιάζουν άσχετα μεταξύ τους, δηλαδή το

πρόβλημα της πανδημίας του Κορονοϊού και της αποκαλούμενης κλιματικής αλλαγής. Είναι η ίδια υπεροψία του ανθρώπου που τον φέρνει ενάντια στον Δημιουργό του και τις κρίσεις Του, χωρίς μετάνοια, αλλά μάλλον αντίδραση και εκζήτηση καταφυγίου μακριά από Αυτόν!

Ναι, κατά πάσα πιθανότητα θα αρρωστήσεις από τον ιό αυτόν ή από κάποιον άλλο. Και ναι, υπάρχει πιθανότητα να πεθάνεις τώρα, αλλά σίγουρα θα πεθάνεις κάποια στιγμή. Αυτή είναι η πραγματικότητα και είναι αναπόφευκτη για όλους! Η παγκόσμια λοιπόν αντίδραση του ανθρωπίνου γένους απέναντι σε αυτά τα ενδεχόμενα είναι πρωτοφανής, καθώς νομίζει ότι μπορεί να σωθεί! Να σώσει την υγεία του και να σώσει την ζωή του. Δεν γίνεται αγαπητοί να μην είστε φορείς του ιού και του κάθε ιού εφόσον ζείτε μία απλή και φυσιολογική ζωή. Δεν γίνεται να μην πεθάνετε εφόσον ζείτε. Μην ψάχνετε «σωτήρες» και λύσεις πανικού εγκαταλείποντας βασικά πράγματα για την ζωή σας και ανώτερες αξίες και απολαύσεις χαράς και αγάπης με τους «πλησίον» σας. Ο κόσμος και το σύστημα του κόσμου ακριβώς αυτό θέλει να πουλήσει. Θέλει να σου πουλήσει «ντε και καλά» την «σωτηρία» του! Αυτό είναι το πνεύμα του αντίχριστου που μάλιστα το βλέπουμε να λαμβάνει χώρα πλέον σε παγκόσμιο επίπεδο. Και παλαιότερα υπήρχαν «σωτήρες» που προσπαθούσαν να επιβάλουν την «σωτηρία» τους (βλέπε Χίτλερ, Κουμμουνισμός και άλλα ιδεολογικά και πολιτικά συστήματα), αλλά σήμερα το φαινόμενο είναι παγκόσμιο. Από άκρη σε άκρη, σε όλη την γη. Η «σωτηρία» μας μάλιστα, μας επιβάλλεται και προπαγανδίζεται από όλους! Ναι όλοι, πολιτικοί, επιστήμονες, θρησκευτικοί ηγέτες, επιχειρηματίες κ.τ.λ. θέλουν να μας σώσουν και μάλιστα να μας το επιβάλουν με το έτσι θέλω. Δεν θα σε σώσει ούτε η καραντίνα, ούτε η μάσκα, ούτε το εμβόλιο, ούτε η κοινωνική απόσταση, ούτε καν το αντισηπτικό. Το βλέπεις, γιατί οι αυτόκλητοι αυτοί «σωτήρες», φάσκουν και αντιφάσκουν. Οι «σωτήρες» αυτοί, κινούνται από το μεγαλύτερο κίνητρο που υπάρχει και είναι η δόξα, καθώς ενεργούν «για το καλό σου»! Μάλιστα αυτό το κίνητρο παρασύρει τους πάντες στο ίδιο «άρμα της σωτηρίας» έστω και αν αρχικά είχαν επιφυλάξεις και ήταν μετριοπαθείς. Οι αντίθετοι λοιπόν χαρακτηρίζονται «εχθρός του λαού» που δήθεν θέλουν το κακό του πλησίον τους και συνολικά το κακό της ανθρωπότητας! Να, είδατε πως καταλήξαμε στο σημείο από όπου ξεκινήσαμε; Τί μένει λοιπόν, κατακραυγή των επικίνδυνων, στιγματισμός αλλά και κάτι που ίσως σύντομα θα έρθει ή είναι ήδη εδώ, αποκοπή από την κοινωνία ή εγκλεισμός.

Αυτά όλα τα αντιμετώπισαν και με το παραπάνω οι χριστιανοί ανά τους αιώνες, και ξέρετε γιατί; ΓΙΑΤΙ ΚΥΡΗΤΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΟΝΟ ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Αυτή η προηγούμενη φράση, θα είναι και η μοναδική που θα γράψω με κεφαλαία γράμματα σε αυτό το άρθρο. Ο Χριστός δεν είναι ένας ουτοπικός σωτήρας. Δεν είναι ένας σωτήρας που σου εξασφαλίζει αιώνια ύπαρξη κάπου – κάπως, αλλά η ζωή της πίστης και της εμπιστοσύνης στον Χριστό ξεκινάει από εδώ σε αυτή την γη. Ο Χριστός εδώ στην γη ήταν γιατρός των ψυχών αλλά και των σωμάτων. Σήμερα, σου λένε ότι ούτε ο Χριστός δεν μπορεί να διασφαλίσει την υγεία σου ή την ζωή σου. Βάζουν τον Χριστό «στο κάδρο» μαζί με όλα τα υπόλοιπα, τα καρναβάλια και τις διασκεδάσεις των ανθρώπων γύρω μας και μας λένε ότι το να μαζευτείς μαζί με τον Χριστό και τα αδέρφια σου στον ίδιο χώρο, είναι κάτι το ανούσιο, είναι δημιούργημα της φαντασίας σου και επικίνδυνο. Ναι, αυτό μας είπαν πρακτικά και δυστυχώς λίγο ή πολύ το χάψαμε, συμφωνήσαμε, το

αποδεχτήκαμε και μερικοί έγιναν και φανατικοί υπέρμαχοι εν αγνοία τους. Μας ερμηνεύεται σχεδόν όλος ο Λόγος του Θεού ως άσχετος με την περίπτωση και ανεδραφικός που το μόνο που μας καλεί να κάνουμε από εδώ και πέρα, είναι να ακούμε τους «σωτήρες» μέχρι να ολοκληρώσουν την «σωτηρία μας» με κάποιο εμβόλιο ή θεραπεία από το ιό.

Είναι απίστευτο από την άλλη, πως ένας χριστιανός υπερασπίζεται τον κρατισμό! Ο κρατισμός και η απολυταρχία του κράτους ήταν που διώξαν τους πιστούς ανά τους αιώνες. Το αίμα των μαρτύρων του Χριστού είναι πάνω στα χέρια των ολοκληρωτικών συστημάτων διακυβέρνησης που είναι ο πυρήνας του κρατισμού. Δεν είναι φυσικά ώρα για να κάνουμε εδώ πολιτικές και φιλοσοφικές αναλύσεις της σύγχρονης ιστορίας, αλλά αυτό που έχουμε να διακηρύξουμε ξεκάθαρα, είναι ότι το ευαγγέλιο και άνθρωποι της πίστης θεμελίωσαν της αρχές της ελευθερίας και του περιορισμού της ανεξέλεγκτης εξουσίας του κράτους και των απολυταρχικών κυβερνήσεων. Είναι δυνατόν κάποιοι πλέον να ονομάζονται χριστιανοί και να αναπολούν κρατισμούς ή να υπερασπίζονται το τερατώδες αυτό μόρφωμα που και στην πατρίδα μας ακόμα έχει ρίζες και κατατρώει εκ των έσωθεν την κοινωνία μας; «Τρίζουν τα κόκαλα» του Λούθηρου που αφιέρωσε την ζωή του στο να αντισταθεί στο κράτος του παπισμού.

Αν κοιτάξει κανείς τα βιβλικά χωρία που αναφέρονται στην υποταγή προς τους κυβερνώντες, το κύριο στοιχείο που αποδεικνύει την υποταγή προς αυτούς είναι η καταβολή των φόρων. Αυτό είναι εξάλλου το δίλημμα που έθεσαν οι φαρισαίοι στον Χριστό όταν του είπαν: «Πες μας, λοιπόν: Τι νομίζεις; Επιτρέπεται να δώσουμε φόρο στον Καίσαρα ή όχι;». Η απάντηση του Ιησού είναι η ίδια και σήμερα προς εμάς: «Αποδώστε, λοιπόν, στον Καίσαρα εκείνα που ανήκουν στον Καίσαρα, και στον Θεό εκείνα που ανήκουν στον Θεό» (Ματθαίος 22:21). Μήπως ο Χριστός εννοούσε ότι θα μοιράσουμε τα λεφτά μας έτσι ώστε να φτάνουν για τις φορολογικές υποχρεώσεις μας αλλά και για «το δέκατό μας» στην εκκλησία; Ζητώντας να του δώσουν ένα νόμισμα με την εικόνα του Καίσαρα, ο Χριστός κάλεσε τους φαρισαίους να δείξουν την υποταγή τους στον Καίσαρα πληρώνοντας τους φόρους τους. Το ίδιο μας λέγει και στο απόσπασμα στην προς Ρωμαίους επιστολή ο Απ. Παύλος που πολλοί επικαλούνται ως προς την υποταγή τους στις εξουσίες στην δεδομένη περίπτωση: «Δεδομένου ότι, γι' αυτό πληρώνετε και φόρους· επειδή, είναι υπηρέτες τού Θεού, καθώς ενασχολούνται ειδικά μ' αυτό.» Η φορολογική μας λοιπόν υποταγή είναι αυτή που αποδεικνύει την υποταγή μας στον Καίσαρα πρώτιστα. Είναι φοβερά υποκριτικό λοιπόν το γεγονός ότι τόσα χρόνια και ειδικά στην ελληνική κοινωνία είμασταν ανυπότακτοι με τα «μαύρα» να πηγαίνουν και να έρχονται, με ψευδείς φορολογικές δηλώσεις, με πολεοδομικές παρανομίες και αυθαιρεσίες παντού, με το να δώσεις κάνα φακελάκι στον γιατρό (γιατί κινδύνευε η ζωή σου) κ.ο.κ., και τώρα δηλώνουμε πλήρη υποταγή επί του προκειμένου. Τότε, όταν έπρεπε «ο Μαμμωνάς» να εξυπηρετηθεί, το κράτος ήταν πολύ καταπιεστικό και δεν μπορούσαμε να υποταχθούμε... και ξαφνικά «το γυρίσαμε» στην απόλυτη υποταγή «στα του Καίσαρος» αλλά και παραχωρώντας ακόμα και «τα του Θεού»! Προσέξτε, μην καταδικάσετε όλους όσους τα προηγούμενα χρόνια υπό το βάρος των αβάστακτων φορολογικών υποχρεώσεων, αλλά και υπό την αδύνατη τήρηση π.χ. πολεοδομικών νόμων ή άλλων διατάξεων παρανόμησαν ή και παρανομούν. Δεν σου ζητάει ο Χριστός να αφήσεις το παιδί σου να πεινάσει για να πληρώσεις τους φόρους σου, ούτε να γκρεμίσεις το σπίτι σου

επειδή έκανε μία παρανομία ο μηχανικός ή ο εργολάβος. Αυτό που λέει ο Χριστός στην περίπτωση όπου οι Φαρισαίοι τον κατηγορήσαν καθώς έκανε ένα θαύμα το Σάββατο και θεράπευσε την γυναίκα που ήταν κυρτωμένη 18 χρόνια και όπου δεν επιτρεπόταν με βάση τον Νόμο του Θεού καμία εργασία, είναι χαρακτηριστικό: (Λουκάς 13:15-16) «Υποκριτή, κάθε ένας από σας δεν λύνει το βόδι του κατά το Σάββατο ή το γαϊδούρι του από τη φάτνη, και φέρνοντάς το το ποτίζει; Κι αυτή, που είναι θυγατέρα τού Αβραάμ, την οποία, δέστε, ο σατανάς την έδεσε δέκα οκτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί απ' αυτό το δέσιμο κατά την ημέρα τού Σαββάτου;» Έτσι λοιπόν και σήμερα, ενώ τόσα χρόνια «λύναμε και δέναμε τον γαϊδάρό μας» για τα χρήματα και τις οικονομικές μας υποχρεώσεις απέναντι στο κράτος, φτάσαμε στο να καταδικάζονται οι πιστοί που ελεύθερα και όχι «κυρτωμένοι» θέλουν να λατρεύουν τον Κύριο Ιησού Χριστό στις κατά τόπους εκκλησίες Του. Με άλλα λόγια, αν θες αγαπητέ να είσαι νομοταγής και «εντάξει» απέναντι στο κράτος κοίτα πρώτα να αποδίδεις τους φόρους σου σωστά. Αυτό είναι το πρώτο στοιχείο υποταγής. Αν δεν το κάνεις αυτό και εάν δεν υποτάσσεσαι σε αυτό απόλυτα, τότε δεν έχεις το δικαίωμα να ζητάς «να βγάλεις το ξυλαράκι από το μάτι του αδελφού σου ενώ το δοκάρι μέσα στο δικό σου μάτι δεν το παρατηρείς». Να σημειώσουμε ότι πολλές φορές, ακόμα και ολόκληρα εκκλησιαστικά συγκροτήματα ή υποδομές χώρων που χρησιμοποιούσαν οι διάφορες εκκλησίες, για χρόνια ήταν και είναι παράνομες πολεοδομικά, χρωστάνε φορολογικά στο κράτος ή έχουν γίνει και γίνονται παράνομες πολεοδομικές εργασίες και παρατυπίες αλλά σε όλες αυτές τις περιπτώσεις ήταν ανεκτό «το παράνομο». Μάλιστα εκκλησίες και μεμονωμένοι αδελφοί υποστήριζαν παράνομους ραδιοφωνικούς σταθμούς και έκαναν παράνομες διανομές φυλλαδίων και Αγίων Γραφών! Καλά έκαναν και μπράβο τους! Κανείς δεν τους κατέκρινε τότε και μάλιστα όλοι τους στήριζαν, αλλά τώρα είναι άξιο απορίας πως έπιασε τους πάντες ο καημός της νομιμότητας και της νομιμοφροσύνης. Μήπως πίσω από όλο αυτό κρύβεται η αδυναμία μας στο να παραδεχθούμε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς; Πιο τίμιο είναι να πω «δεν μπορώ», παρά να πω ότι «είμαι σωστός και καλός εγώ και ο άλλος είναι λάθος που μπόρεσε ή θέλει να προσπαθήσει να κάνει αυτό που λέει η Βίβλος».

Υποτασσόμαστε λοιπόν «στον Καίσαρα» πληρώνοντας τους φόρους μας, τηρώντας προσεκτικά τους νόμους και σεβόμενοι τις αρχές, αλλά όταν δεν τα καταφέρνουμε από αδυναμία και από ανάγκη δεν καταδικάζουμε τους συνανθρώπους μας δείχνοντας με το δάχτυλο τεντωμένο τους παραβάτες κατά την γνώμη μας. Ούτε τους ονομάζουμε αμαρτωλούς και ενάντιους στο θέλημα του Θεού όπως έγινε στην προκειμένη περίπτωση. Δεν στηλιτεύουμε τα αδέρφια μας έναντι του κράτους, αλλά καθώς καλούμαστε να υποταχθούμε στο κράτος και να είμαστε σωστοί φορολογικά πρώτιστα απέναντι στις αρχές, το κάνουμε επειδή μας το λέει και αυτό ο Λόγος του Θεού. Άρα όταν αυτό συμβαίνει για τον προηγούμενο λόγο, δηλαδή επειδή μας το λέει ο Θεός, υποτασσόμενοι στο κράτος αναγνωρίζουμε ότι ο Θεός, ο Νόμος του Θεού και αυτά που μας λέει ο Λόγος Του είναι πάνω από την κρατική εξουσία και έτσι δίνουμε την δόξα στον Θεό. Οι κυβερνήτες μας είναι «υπηρέτες του Θεού», ή μάλλον θα πρέπει να είναι και μάλιστα για το καλό. Όταν είναι για το κακό και το ενάντιο στο θέλημα του Θεού εξυπακούεται ότι «Πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξεις 5:29). Ως προς το προηγούμενο, δεν χρειάζεται φυσικά να αναφέρουμε πρόσφατα παραδείγματα όπως ο Χίτλερ, ο Στάλιν ή άλλοι κομμουνιστές κυβερνήτες που εναντιώθηκαν στον Θεό και

στην εκκλησία Του, ή εξόντωναν άλλους ανθρώπους. Τότε τί έπρεπε να κάνουν οι πιστοί εκεί; Ο καθένας στο πόστο του έπρεπε να πληρώσει το τίμημα που ήταν μέχρι και η ίδια του η ζωή.

Πρέπει ωστόσο να γνωρίζουμε, για να μην τρομάζουμε και φοβόμαστε, ότι τα πάντα, ακόμα και οι κυβερνώντες είναι υπό τον έλεγχο του Θεού. Τίποτα δεν τους επιτρέπεται αν ο Κύριος δεν το προστάξει και το επιτρέψει. Ο Ιησούς Χριστός μπροστά στον Πιλάτο του είπε κατά πρόσωπο: «Ιωάννης 19:11 Δεν θα είχες καμιά εξουσία εναντίον μου, αν δεν σου ήταν δοσμένη από πάνω· γι' αυτό, αυτός που με παραδίνει σε σένα, έχει μεγαλύτερη αμαρτία». Ο Θεός είναι πάνω από όλους και από όλα. Στα δικά του χέρια είμαστε ασφαλείς και αναπαυόμαστε ότι και αν γίνει. Είτε αν έρθουν τα πράγματα καλά, είτε όταν πάνε άσχημα. Είτε με κορονοϊό, είτε χωρίς. Αυτό θα έπρεπε να διαρρήξει η εκκλησία του Χριστού, και όχι να κάνει στόχο της το πως θα υπερκεράσει τις πρακτικές του κόσμου ως προς την αντιμετώπιση της πανδημίας αυτής. Τότε η μαρτυρία της θα ήταν δυνατή συν Θεώ όπως έγινε και σε παρόμοιες περιπτώσεις στο παρελθόν.

Θα ρωτήσει κανείς: «Τί δηλαδή, θα σταματήσουμε να προσέχουμε, να φοράμε μάσκες ή να βάζουμε αντισηπτικό και θα είμαστε παράνομοι;». Όχι αγαπητέ, αλλά δεν θα βάλεις σε καμιά περίπτωση την ελπίδα σου σε όλα αυτά. Θα τα κάνεις όπου απαιτείται για να προφυλάξεις και τον εαυτό σου και τον πλησίον σου, για να είσαι νόμιμος όπως και σε όλα τα υπόλοιπα, ταυτόχρονα δεν θα πρέπει να σου δημιουργούν πρόβλημα στο να λατρέψεις ελεύθερα τον Κύριο Ιησού Χριστό, και δεν θα τα κάνεις σημαία σου όπως τα κάνουν πολλοί καθώς θεωρούν πως η ζωή τους και η υγεία τους εξαρτάται από αυτά. Αν θες, θα κάνεις ακόμα καλύτερα να προσέχεις γενικότερα την υγεία σου και το σώμα σου τρώγοντας υγιεινά, κάνοντας άθληση και όλα τα υπόλοιπα που δεν χρειάζεται να σου τα πει κανείς αν και είναι πιο σημαντικά από την μάσκα και όλα τα υπόλοιπα, και τελικά θα σε βοηθήσουν να αντιμετωπίσεις πιο αποτελεσματικά την κάθε ίωση. Μάλιστα ούτε για την υγιεινή διατροφή και ούτε για την άθληση μέχρι σήμερα δεν είχαμε υποχρεωτικές διαταγές και εγκυκλίους από την κυβέρνηση ή τους θρησκευτικούς ηγέτες, αν και αυτά αφορούν γενικότερα την ποιότητα της υγείας μας. Αλλά αυτό που προέχει δεν είναι φυσικά η σωματική υγεία που έτσι και αλλιώς φθίνει ότι αν κάνεις και πέρα από τις δυνατότητες πρόληψης όσο καλές και αν είναι αυτές, αλλά προέχει η πνευματική υγεία. Ο Χριστός είπε όταν του έκαναν παρατήρηση οι Φαρισαίοι ότι δεν πλύθηκε πριν φάει: (Λουκάς 11:39-41) «Τώρα, εσείς οι Φαρισαίοι καθαρίζετε το απέξω μέρος τού ποτηριού και του πιάτου· το εσωτερικό σας, όμως, είναι γεμάτο από αρπαγή και πονηρία. Άφρονες, εκείνος που έκανε το απέξω, δεν έκανε και το από μέσα; Πλην, δώστε ελεημοσύνη τα υπάρχοντά σας, και προσέξτε, τα πάντα είναι καθαρά σε σας». Παρατηρούμε ότι ο εσωτερικά καθαρός, δεν δεσμεύεται από εξωτερικές «δήθεν» καθαριότητες. Η εσωτερική καθαρότητα θα λέγαμε είναι το φυσικό επόμενο ώστε να επιτυγχάνεται και η εξωτερική τελικά και όχι το αντίθετο όπως δυστυχώς προπαγανδίζεται σήμερα.

Σε αντίστοιχη περίπτωση ο Χριστός απαντάει και στους μαθητές του επιπλήττοντάς τους καθώς θα έπρεπε να καταλάβουν αυτοί σε σχέση με τον κόσμο γύρω τους που δεν καταλάβαινε, και τους λέει: (Μάρκος 7:18-22) «Έτσι ασύνετοι είστε κι εσείς; Δεν καταλαβαίνετε ότι κάθε τι απέξω, που μπαίνει μέσα στον άνθρωπο, δεν μπορεί να τον μολύνει; Επειδή, δεν μπαίνει μέσα στην καρδιά του, αλλά στην κοιλιά· και αποβάλλεται στο αποχωρητήριο, καθαρίζοντας όλα τα φαγητά. Έλεγε, μάλιστα, ότι: Αυτό που βγαίνει

από μέσα από τον άνθρωπο, εκείνο μολύνει τον άνθρωπο· επειδή, από μέσα από την καρδιά των ανθρώπων βγαίνουν οι κακοί συλλογισμοί, μοιχίες, πορνείες, φόνοι, κλοπές, πλεονεξίες, πονηρίες, δόλος, ασέλγεια, πονηρό βλέμμα, βλασφημία, υπερηφάνεια, αφροσύνη. Όλα αυτά τα πονηρά βγαίνουν από μέσα, και μολύνουν τον άνθρωπο.». Με άλλα λόγια, έχει βάλει ο Θεός μέσα μας μηχανισμούς που φροντίζουν για το σώμα μας και το διατηρούν σε μία σχετική ασφάλεια. Αυτό που προέχει όμως είναι να κοιτάξει κανείς αυτά που βγαίνουν από μέσα μας και αυτή την περίοδο της πανδημίας του κορονοϊού βγήκαν και φανερώθηκαν αρκετά... ενώ από την άλλη μας έμεινε η εξωτερική «δήθεν» καθαριότητα.

Ιδού λοιπόν η υποκρισία. Σε ζητήματα που δεν δίνει βάρος ο Λόγος του Θεού και μας καλεί να μην ανησυχούμε γιατί «όλες οι τρίχες του κεφαλιού μας έχουν έναν ξεχωριστό αριθμό» (Λουκάς 12:7), εμείς τα κάνουμε το μέγιστο εμπόδιο για να λατρέψουμε τον Κύριο μαζί με τα αδέρφια μας, ενώ από την άλλη την ίδια στιγμή η κρίση, το έλεος και η πίστη, «πάνε περίπατο» (Ματθαίος 23:23-28). Η κρίση καθώς στην συγκεκριμένη περίπτωση κρίνουμε με τα μέτρα και τα σταθμά του κόσμου, το έλεος γιατί καθώς σταμάτησαν τα πάντα, μόνο οι επιστήμονες και οι κυβερνώντες μπορούν να κάνουν κάτι για αυτό και η πίστη γιατί η πίστη στον Αληθινό Ζωντανό Αναστημένο Κύριο Ιησού Χριστό, «μπήκε στο ψυγείο» και αδυνατεί να μας σώσει και να μας διατηρήσει από τις ώρες του πειρασμού που δοκιμάζουν όλον τον κόσμο.

«Επειδή, φύλαξες τον λόγο τής υπομονής μου, και εγώ θα σε φυλάξω από την ώρα τού πειρασμού, που πρόκειται νάρθει επάνω σε ολόκληρη την οικουμένη, για να δοκιμάσει αυτούς που κατοικούν επάνω στη γη. Πρόσεξε, έρχομαι γρήγορα· κράτα εκείνο που έχεις, για να μη λάβει κανένας το στεφάνι σου. Όποιος νικάει, θα τον κάνω στύλο μέσα στον ναό του Θεού μου, και δεν θα βγει πλέον έξω· και θα γράψω επάνω του το όνομα τού Θεού μου, και το όνομα της πόλης τού Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, που κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Θεό μου, και το νέο μου όνομα. Όποιος έχει αυτί, ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα προς τις εκκλησίες.» (Αποκάλυψη 3:10-13)

Επίκειται να δούμε αν θα ζήσουμε στο άμεσο μέλλον μέρες «Αποκάλυψης». Ωστόσο, φαίνεται βέβαιο σχεδόν, πως το ζήτημα αυτής της «πανδημίας» είναι προάγγελος οικονομικών, κοινωνικών, πολιτικών αλλά και γεωπολιτικών εξελίξεων. Όλα αυτά, μας πληροφορεί ο Λόγος του Θεού ότι θα συμβούν σε ένα πλαίσιο «κανονικότητας»: Ματθαίος 24:38 «Επειδή, όπως στις ημέρες πριν από τον κατακλυσμό έτρωγαν και έπιναν, νυμφεύονταν και νύμφευαν, ως την ημέρα κατά την οποία ο Νώε μπήκε μέσα στην κιβωτό· και δεν κατάλαβαν, μέχρις ότου ήρθε ο κατακλυσμός, και τους σήκωσε όλους· έτσι θα είναι και η παρουσία τού Υιού τού ανθρώπου.». Το να λέει κανείς επομένως ότι «δεν τρέχει τίποτα» και ότι πάντα έτσι ήταν τα πράγματα επειδή «οι έσχατες μέρες» ξεκινούν από την εποχή του Χριστού είναι ένας ολισθηρός δρόμος πνευματικού ύπνου που θεωρεί ότι όλα καλώς συμβαίνουν όπως συμβαίνουν και δεν θα έπρεπε να ανησυχούμε πνευματικά για τίποτα.

Από την μία λοιπόν πανικός και από την άλλη πνευματικός εφησυχασμός με μία αυθυποβολή ώστε να καταφέρουμε την πραγματικότητα να έρθει εκεί που μας βολεύει. Η προτροπή του Ιησού Χριστού είναι ξεκάθαρη: Ματθαίος 24:4-14 «Βλέπετε μήπως κάποιος σάς πλανήσει· επειδή, θάρθουν πολλοί στο όνομά μου, λέγοντας: Εγώ είμαι ο Χριστός· και θα πλανήσουν πολλούς. Και θα ακούσετε πολέμους και φήμες

πολέμων· προσέχετε, μη ταραχτείτε· επειδή, όλα αυτά πρέπει να γίνουν· αλλά, δεν είναι ακόμα το τέλος. Επειδή, θα εγερθεί έθνος ενάντια σε έθνος, και βασιλεία ενάντια σε βασιλεία· και θα γίνουν πείνες και μεταδοτικές αρρώστιες, και σεισμοί κατά τόπους. Όλα αυτά είναι αρχή ωδίνων. Τότε, θα σας παραδώσουν σε θλίψη, και θα σας θανατώσουν· και θα είστε μισούμενοι από όλα τα έθνη εξαιτίας τού ονόματός μου. Και τότε, πολλοί θα σκανδαλιστούν· και θα παραδώσουν ο ένας τον άλλον, και θα μισήσουν ο ένας τον άλλον. Και θα σηκωθούν πολλοί ψευδοπροφήτες, και θα πλανήσουν πολλούς. Και επειδή η ανομία θα πληθύνει, η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί. Εκείνος, όμως, που θα έχει υπομείνει μέχρι τέλους, θα σωθεί. Και τούτο το ευαγγέλιο της βασιλείας θα κηρυχθεί σε ολόκληρη την οικουμένη, για μαρτυρία σε όλα τα έθνη· και, τότε, θα έρθει το τέλος».